— Քու այդ աստիճանի ատելութեանը արժանանալու համար ի՛նչ յանցանք ըրած են նախարարեանք. ես գիտեմ, թէ մենք եւ մեր նախահարքը շատ պակասութիւն ունեցեր են, յիմար եւ անպիտան մարդիկ նախարարական ցեղերու մէջ շատ գտնուէր են, բայց ինչ մեծ մարդիկ ալ նոցայ քով կան, որ էն մեծ ազգաց պատմութեանդ փառք եւ պատիւ կրնային համարուիր Եւ եթէ զանոնք վտարել օգտակար եւ փրկաւէտ լինէր իմ ազգին, աստուած ի՛նձ վկայ, որ հաւանութիւն կ'ուտայի այդ արիւնախանձ վճռին եւ յանձն կ'առնուի. բայց շատ կը կասկածիմ թէ այդ իշխանազանց կոտորածեն վերջ բնաջինջ ընողքն նոցայ տեղ կանգնին եւ նոցանէ լաւը չի գործեն… Քու փափագդ երբեմն կատարուեցաւ Նախիջեւան եւ այդ տաճկին, որ դու այսօր նիզակահար կորուսիր, ո՛յ գիտէ պապն էր թերեւս Կաշմ կամ Աբդլայ, որ հայոց նախ արարքն ու քաջերը այրեց. այն հանդիսին ա՛յն միայն կը պակսէր, որ տաճկաց խարոյկին հայ ձեռքեր կրակը արծարծէին: Բայց ես անխելքութիւն մ՚ըրի եւ չի համբերեցի, պէտք էր քու պատճառներդ մտիկ ընէի՝ թէ ինչո՞ւ համար իշխանաց եւ ազնուականաց այսչափ թշնամի եղած ես դու, որ շատ անգամ նոցայ գործին եւ ծառայութեան մէջ գտնուէր ես, նոցայ հացը կերեր ես եւ նոցայ տանը բնակէր ես: Եւ ես գիտեմ թէ Բագարատ զքեզ անչափ կը սիրէր:

— Նախ պէտք է գիտնաս, իշխանդ, թէ ես օրերով տունս ոտք գրած չունէի, որպէսզի եթէ կարելի էր Բագարատ ազատէի. պէտք է գիտնաս նաեւ թէ երբ ամէնքը խորհուրդ կ'ուտային իշխանին, ոստիկանին կոչին երթալ եւ նորա բարկութիւնը չի գրգռել, ես միայն էի, որ խնդրեցի, աղաչեցի կրկին եւ կրկին անգամ չերթալ եւ զգուշանալ այդ ուխտադրուժ մարդկանց են, որ պարծանք եւ պատիւ, եւ առաքինութիւն անձանց կը համարին ոչ միայն քրիստոնէից արիւնը թափել, գնա գերութեան մատնել, նորա ստացուածքը յափշտակել, այլ նաեւ խաբէութեամբ, ստերդումութեամբ զնայ դաւաճանել. եւ մտիկ չի գրաւ: Աս խօսքերը ոչ իմ հաւատարմութիւնս հաստատելու համար էր, եւ ոչ իմ հեռատեսութիւնս քեզ իմացնելու, այլ անոր համար կ'ըսեմ թէ ես թշնամութեան հոգի չունիմ ոչ իշխանաց, ոչ ազնուականաց եւ ոչ